

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.10.1992, sp. zn. 4 Tz 27/92, ECLI:CZ:NS:1992:4.TZ.27.1992.1

Číslo: 21/1993

Právní věta: Z hlediska naplnění znaku způsobení větší škody na cizím majetku ve smyslu § 201 písm.d) tr.zák. o trestném činu ohrožení pod vlivem návykové látky je nerozhodné, že s věcí z takového majetku, která byla poškozena (např.osobním automobilem), nakládal pachatel v době činu oprávněně.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 19.10.1992

Spisová značka: 4 Tz 27/92

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ohrožení pod vlivem návykové látky

Předpisy: 140/1961 Sb. § 201 písm. d

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČR Nejvyšší soud ČR vyslovil, že pravomocným usnesením okresního prokurátora v Liberci z 11. 11. 1991 sp. zn. (2 Pv 1251/91) byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř a § 201 písm. d) tr. zák. ve prospěch obviněného.

Z odůvodnění:

Usnesením okresního prokurátora v Liberci z 11. 11. 1991 sp. zn. 2 Pv 1251/91 bylo trestní stíhání obviněného P. O. podle § 171 odst. 1 tr. ř. postoupeno k řízení o přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) a § 30 odst. 1 písm. h) zák. č. 200/1990 Sh., o přestupcích, dopravnímu inspektorátu Policie České republiky v Liberci. Toto usnesení nabylo právní moci dne 18. 11. 1991.

Proti tomuto usnesení podal dne 4. 5. 1992 generální prokurátor České republiky stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného P. U. Zdůraznil v ní, že postupující orgán ve věci rozhodoval na základě neúplně zjišťovaného skutečného stavu věci. Při zjišťování výše škody na zaparkovaných osobních vozidlech se spokojil pouze s odhadem vzniklé škody, který učinil člen policie při ohledání místa nehody, ačkoliv již z výpovědí majitelů poškozených vozů bylo zřejmé, že způsobená škoda bude podstatně vyšší. V tomto směru měly být opatřeny podklady z příslušných autoopraven nebo z pojišťovny, případně měla být výše škody zjišťována znaleckým posudkem. Dostatečně též nebyly zjišťovány podklady pro závěr, že obviněný neřídil osobní automobil Ford

Sierra, kterým způsobil škodu na ostatních vozidlech, bez souhlasu jeho majitele. V důsledku toho nebylo zjištěno, zda toto poškozené vozidlo nebylo pro obviněného cizím motorovým vozidlem, přičemž pokud jej řidič řídil pod vlivem požití alkoholických nápojů a způsobil na něm škodu převyšující desetinásobek nejnižší měsíční mzdy stanovené obecně závaznými předpisy, měl se tím dopustit trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák.

Závěrem generální prokurátor České republiky ve stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 171 odst. 1 tr. ř. ve prospěch obviněného Přemysla Otty, podle § 269 odst. 2 tr. ř. aby napadené usnesení zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost pro porušení zákona byla podána důvodně.

Skutek, pro který byl obviněný P. O. stíhán a pro který mu bylo dne 21. 9. 1991 sděleno obvinění pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák., měl záležet v tom, že dne 27. 8. 1991 v Liberci po předchozím požití alkoholických nápojů (1,42 g/kg etanolu) řídil vypůjčené osobní vozidlo Ford Sierra SPZ 34/DG majitele J. R., nezvládl řízení a postupně narazil do čtyř zaparkovaných osobních aut, na kterých způsobil škodu ve výši nejméně 9 000 Kčs a na vypůjčeném osobním vozidle Ford Sierra škodu ve výši nejméně 119 000 Kčs.

Důkazy provedenými v přípravném řízení pak bylo upřesněno, že škoda vzniklá na poškozeném vozidle Ford Sierra činila podle znaleckého posudku znalce ing. P. Š. částku 118 958 Kčs. Přesná výše škody způsobená na čtyřech vozidlech, která obviněný svým jednáním v podnapilosti poškodil však v průběhu přípravného řízení nebyla přesně zjištěna.

Okresní prokurátor v Liberci tím, že ve věci meritorně rozhodl, ač si pro takové rozhodnutí předem neopatřil důkazy, o které by mohl své rozhodnutí opřít, a jen předpokládal, že vzniklá škoda nebude takové výše, aby naplnila skutkovou podstatu trestného činu podle § 201 písm. d) tr. zák., porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch obviněného P. O., neboť tato ustanovení mu ukládají postupovat v trestním řízení tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, a při svém rozhodnutí z něho vycházet.

Okresní prokurátor v napadeném rozhodnutí pak dále pochybil, když vycházel z toho, že poškození vypůjčeného osobního vozidla nelze započítat do vzniklé škody, neboť jde o pouhý občanskoprávní vztah mezi obviněným a poškozeným.

Trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák. se dopustí ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, způsobí-li takovým činem, byť i z nedbalosti, jinému ublížení na zdraví nebo větší škodu na cizím majetku nebo jiný závažný následek.

Škodou na cizím majetku ve smyslu shora citovaného ustanovení je však třeba rozumět způsobení majetkové újmy vyčíslitelné v penězích na cizím majetku, tedy majetku, který pachateli nenáleží. Pokud předmětem útoku je cizí věc, potom okolnost, zda pachatel s cizí věcí v době útoku nakládal oprávněně či nikoli, nemůže charakter této věci jako věci cizí nijak ovlivnit a z hlediska naplnění zákonných znaků ustanovení § 201 písm. d) tr. zák. není právně relevantní.

Okresní prokurátor v Liberci tedy tím, že do součtu vzniklých škod jednáním obviněného nezahrnul též škodu způsobenou na vypůjčeném (a tedy nepochybně cizím) osobním motorovém vozidle, porušil

zákon též v ustanovení § 201 písm. d) tr. zák. ve prospěch obviněného P. O.

Nejvyšší soud České republiky proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. uvedená porušení zákona ve prospěch obviněného vyslovil. Protože však již uplynula lhůta uvedená v ustanovení § 272 tr. ř., byl vyloučen další postup podle ustanovení § 269 - 271 tr. ř. a trestní řízení mohlo být ukončeno toliko tzv. „akademickým výrokem“ Nejvyššího soudu.